

**UCHWAŁA NR XXXIV/211/2020
RADY MIEJSKIEJ W RZEPINIE**

z dnia 26 listopada 2020 r.

w sprawie skargi Prokuratora Rejonowego w Słubicach z dnia 28 października 2020r. na uchwałę nr XXVI/157/2020 Rady Miejskiej w Rzepinie z dnia 24 kwietnia 2020r.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tj. Dz.U.2020.713 ze zm.) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz.U.2019.2325 ze zm.) uchwala się, co następuje:

§ 1. Rada Miejska w Rzepinie postanawia przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. skargę Prokuratora Rejonowego w Słubicach z dnia 28 października 2020 r. na uchwałę nr XXVI/157/2020 Rady Miejskiej w Rzepinie z dnia 24 kwietnia 2020 r. w sprawie regulaminu utrzymania porządku i czystości na terenie Gminy Rzepin wraz ze stanowiskiem Rady wobec skargi.

§ 2. Treść stanowiska Rady, o którym mowa w § 1, stanowi załącznik do uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Rzepina.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady
Miejskiej

Dariusz Wąsowicz

STANOWISKO RADY MIEJSKIEJ W RZEPINIE NA SKARGĘ

Prokuratora Rejonowego w Ślubicach na uchwałę nr XXVI/157/2020

Rady Miejskiej w Rzepinie z dnia 24 kwietnia 2020 r.

w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Rzepin,

otrzymaną w dniu 2 listopada 2020 r.

W skardze z dnia 28 października 2020 r. na uchwałę nr XXVI/157/2020 Rady Miejskiej w Rzepinie z dnia 24 kwietnia 2020 r. w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Rzepin (Dz. Urz. Woj. Lubuskiego z dnia 28 kwietnia 2020 r. poz. 1188), skierowanej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim za pośrednictwem Rady Miejskiej w Rzepinie, Prokurator Rejonowy w Ślubicach podniósł zarzuty:

1. rażącego i istotnego naruszenia przepisów prawa tj. art. 7 i art. 94 Konstytucji, art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, art. 4 ust. 2 pkt 1 ppkt d ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach poprzez przekroczenie granicy upoważnienia ustawowego w § 4 ust. 1 Regulaminu poprzez określenie warunków mycia pojazdów samochodowych poza myjniami w ten sposób, że nałożono obowiązek mycia pojazdu wyłącznie na terenie własnej posesji, gdy tymczasem przepis art. 4 ust. 2 pkt 1 ppkt d ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu i porządku w gminach nie przewiduje tego typu unormowania i jest niedopuszczalną ingerencją aktu prawa miejscowego w stosunki cywilnoprawne;

2. rażącego i istotnego naruszenia przepisów prawa tj. art. 7 i art. 94 Konstytucji, art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach poprzez przekroczenie granicy upoważnienia ustawowego w § 20 ust. 1 pkt 3 Regulaminu poprzez zobowiązanie właścicieli zwierzęcia, które zanieczyściło ulice, chodniki lub miejsca publiczne do uprzątnięcia zanieczyszczenia, gdy tymczasem przepis art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie przewiduje tego typu unormowania, a nadto tak sformułowana treść przepisu Regulaminu w sposób odmienny niż przepisy ustawy tj. art. 5 ust. 3-5 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach reguluje przedmiotową kwestię.

Mając na względzie wyżej przedstawione zarzuty Skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały nr XXVI/157/2020 Rady Miejskiej w Rzepinie z dnia 24 kwietnia 2020 r. w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Rzepin w częściach wskazanych w skardze.

Odnosząc się szczegółowo do zarzutów wskazanych w skardze, skarżony organ podnosi:

Ad. 1

Zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 1 ppkt d ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach – regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy ma określać szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące wymagań w zakresie mycia i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi.

Tak sformułowany zapis upoważnienia ustawowego oznacza, że ustawodawca nałożył na rady gminy obowiązek wskazania w regulaminie, gdzie i pod jakimi warunkami można umyć samochód poza myjnią oraz naprawić samochód poza warszatem naprawczym (tak: *Radecki Wojciech, Utrzymanie czystości i porządku w gminach. Komentarz, wyd. V*), czyli poza wymaganiami dotyczącymi sposobu mycia i naprawy należy w regulaminie wskazać dopuszczalne miejsce mycia oraz naprawy pojazdów samochodowych.

Jednocześnie podnieść należy, że zawarta w art. 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach delegacja do uchwalenia, stanowiącego akt prawa miejscowego, regulaminu, obejmuje tylko uprawnienie rady gminy do określenia obowiązków właścicieli nieruchomości w odniesieniu do ich nieruchomości, nie zaś do innych nieruchomości, których nie są właścicielami w rozumieniu

art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (wyrok WSA w Kielcach z dnia 26 lutego 2020 r. II SA/Ke 973/19), a więc również współwłaścicieli, użytkowników wieczystych oraz jednostki organizacyjne i osoby posiadające nieruchomości w zarządzie lub użytkowaniu, a także inne podmioty władające nieruchomością.

Mając powyższe na względzie nie doszło do przekroczenia upoważnienia ustawowego w § 4 ust. 1 Regulaminu, zgodnie z którym mycie pojazdów samochodowych poza myjniami może się odbywać wyłącznie na utwardzonym terenie własnej posesji przy użyciu środków ulegających biodegradacji, pod warunkiem, że powstające ścieki odprowadzane są do kanalizacji sanitarnej lub gromadzone w zbiorniku bezodpływowym, z zastrzeżeniem, że w przypadku mycia podwozia, silnika, skrzyni biegów powstające ścieki należy poddać podczyszczeniu w urządzeniach oczyszczających np. osadnik lub separator.

Zgodnie z upoważnieniem ustawowym w zaskarżonym Regulaminie prawidłowo i czytelnie zostało wskazane miejsce oraz wymagania jakie muszą być spełnione, by mycie pojazdów samochodowych poza myjniami było dopuszczalne. Dodatkowo wskazać trzeba, że akty prawa miejscowego powinny być formułowane jasno, precyzyjnie i jednoznacznie, tak by nałożone w regulaminie obowiązki były zrozumiałe i możliwe do wykonania. Nie można pozostawić luzu interpretacyjnego, który mógłby być stosowany sprzecznie z prawem. Dlatego nie można zgodzić się z zarzutem Skarżącego, że określenie miejsca mycia pojazdów samochodowych jako własnej posesji jest przekroczeniem upoważnienia ustawowego. Co więcej nie doszło do naruszenia przepisów wskazanych w skardze ani nieuprawnionej ingerencji w stosunki cywilnoprawne. Z zasady proporcjonalności wyrażonej w art. 31 ust. 3 Konstytucji wynika, że ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ustanowienie przez ustawodawcę specjalnych wymagań odnośnie mycia i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi ma swoje uzasadnienie choćby w zakresie ochrony środowiska i nie powinno być wątpliwości, co do możliwości nakładania w tym celu obowiązków czy ograniczeń. Zresztą z zapisów zaskarżonego § 4 ust. 1 Regulaminu nie wynika, by ustalone tam wymagania były przeszkodą dla właścicieli nieruchomości, rozumianych zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, w myciu nie własnych pojazdów samochodowych na własnych posesjach.

Mając na względzie przytoczone wyżej argumenty, w szczególności i zgodnie z orzecznictwem sądowym uprawnienie rady gminy do nałożenia obowiązków tylko na właścicieli nieruchomości określone delegacją art. 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, zarzut Skarżącego co do punktu pierwszego należy uznać za niezasadny.

Ad. 2

Zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach – regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy ma określać szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach.

W zaskarżonym Regulaminie powyższe wymagania zostały uregulowane w § 20, zgodnie z którym:

1 Na terenach wyłączonych z produkcji rolnej dopuszcza się utrzymywanie zwierząt gospodarskich pod następującymi warunkami:

- 1) teren nieruchomości musi być zabezpieczony w sposób uniemożliwiający opuszczenie go przez te zwierzęta,
- 2) zwierzęta należy utrzymywać w sposób zapewniający innym osobom zamieszkującym na nieruchomości lub nieruchomościach sąsiednich ograniczenie uciążliwości takich jak hałas czy odory,
- 3) właściciel zwierzęcia, które zanieczyściło ulice, chodniki lub miejsca publiczne obowiązany jest do uprzątnięcia zanieczyszczenia,
- 4) wytworzone podczas prowadzenia chowu lub hodowli nieczystości będą gromadzone zgodnie z przepisami sanitarnymi, a ich usytuowanie nie będzie powodować zanieczyszczenia terenu nieruchomości oraz wód powierzchniowych i podziemnych; nie będą one powodować również uciążliwości zapachowych i rozprzestrzeniania się owadów i gryzoni.

2. Zakazuje się utrzymywania zwierząt gospodarskich w zabudowie wielolokalowej oraz w bezpośrednim sąsiedztwie tych budynków.

Organ nie podziela zarzutu Skarżącego, zgłoszonego do § 20 ust. 1 pkt 3 Regulaminu jakoby „wykładnia przepisu art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie prowadziła do wniosku, że dotyczy to również nałożenia obowiązku uprzątnięcia zanieczyszczenia z miejsc publicznych”.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że Skarżący nie przedstawił wykładni wskazanego wyżej przepisu ustawy, na którą się powołał, zatem nie ma możliwości ustosunkowania się merytorycznie do zgłoszonego zarzutu w tym zakresie.

Po drugie organ wskazuje, że upoważnienie ustawowe zawarte w art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, nakłada na radę gminy obowiązek określenia w regulaminie wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej. W regulaminie powinny znaleźć się zatem wskazane warunki utrzymywania zwierząt gospodarskich, które to warunki określa organ stanowiący gminy. Zawarcie warunku uprzątnięcia zanieczyszczeń pozostawionych przez zwierzęta gospodarskie na ulicach, chodnikach czy miejscach publicznych – czyli na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej i przeznaczonych do użytku wspólnego – nie jest w żadnym wypadku przekroczeniem delegacji ustawowej oznaczonej w art. 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, **mieści się bowiem w zakresie „wymagań” utrzymania zwierząt gospodarskich na tych terenach i pozostaje w ścisłej korelacji z art. 4 ust. 2 pkt 1 ppkt c ww. ustawy, wypełniając dyspozycję tego przepisu w zakresie uprzątnięcia innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego.**

Ponadto nie do zaakceptowania jest stanowisko prezentowane przez Skarżącego, zgodnie z którym racjonalny ustawodawca nakłada obowiązek uprzątnięcia zanieczyszczeń pozostawionych na terenach przeznaczonych do użytku wspólnego przez zwierzęta domowe, jak to ma miejsce w art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach – a zakazuje wprowadzenia takiego obowiązku w regulaminie w przypadku zwierząt gospodarskich.

Bez znaczenia przy tym jest powoływany przez Skarżącego przepis art. 5 ust. 3-5 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, czy art. 145 kodeksu wykroczeń, bowiem te same przepisy obowiązują również w przypadku nałożonego obowiązku usuwania zanieczyszczeń pozostawianych przez zwierzęta domowe.

Przedstawiając powyższe – skarżony organ reprezentuje stanowisko, iż wniesiona skarga jako niezasadna, winna być oddalona w całości.

Uzasadnienie

W dniu 2 listopada 2020r. do Urzędu Miejskiego w Rzepinie wpłynęła skarga Prokuratora Rejonowego w Słubicach na uchwałę nr XXVI/157/2020 Rady Miejskiej w Rzepinie z dnia 24 kwietnia 2020r. w sprawie regulaminu utrzymania porządku i czystości na terenie Gminy Rzepin. Zgodnie z art. 54 § 2 Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi skargę do sądu administracyjnego wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi. Z uwagi na fakt, iż zaskarżona uchwała została uchwalona przez Radę Miejską w Rzepinie, skarga do sądu administracyjnego musi zostać wniesiona za pośrednictwem tego organu.

Organ, o którym mowa w § 1, przekazuje skargę sądowi wraz z kompletnymi i uporządkowanymi aktami sprawy i odpowiedzią na skargę w terminie trzydziestu dni od dnia jej otrzymania . W ww. sprawie termin na przekazanie skargi wraz z odpowiedzią na skargę upływa w dniu 2 grudnia 2020r. Podjęcie uchwały jest konieczne dla zrealizowania obowiązku ustawowego.